

беше възможно най-тържествено и народно, доколкото това беше възможно за онова време през войната.¹³ В него взеха участие учащата се младеж от двете гимназии в града - мъжката и девическата, опълченското дружество и македоно-одринското дружество. Тогавашният митрополит /Василий - бел. В.А./ и русенският гражданин Гирдапски произнесоха надгробни речи.

Произвел разпита /следва саморъчен подпис на А. Емануилов/.

Русе, 22 март 1956 г. Спомени за моя баща (по случай 38-годишнината от смъртта на Панайот Хитов)

Ще разкажа неща, които може би не са посочени никъде другаде и никои друг, освен мен и брат ми Симеон Хитов, не знае.

Простичък човек, моят баща имаше голяма слабост към науката. Може би защото той сам на младини не знаел да чете и пише на майчиния си език, може би от вродената любов на българина към просветата - кой знае - но баща ми даваше мило и драго да има колкото се може повече учени българи. Сам произлязъл от семейство на овчар и козар, както той отбелязва в книгата "Моето пътуване по Стара планина", баща ми се научил да чете и пише в Белград. Учител му бил просветеният за онова време Григор Начович. От тогава душата на моя баща тръпнела винаги, когато ставало дума да се подкрепи някое българче за наука. Помня как той ми говореше: "Ирино, българите са добри хора, ала сме прости. Сега учени люде ни трябват на нас!" И когато бил в Белград с Раковски и Каравелов, баща ми не жалел свои средства да помогне на млади българи за учене било в Одеса и Кишинев, било в Букурещ и Виена, било в Чехия, където най-много отивали. Парите за него не чинели нищо, щом работата била да се "отворят" очите на някой българин.

Тази черта в характера на баща ми продължи и след Освобождението. На колко бедни наши съседи тук, в Русе, е помагал той да изучат децата си! Даваше им препоръчителни писма до свои познати в София, видни български държавници, само и само да се помогне на някое любознателно бедно русенче да стане и то човек.

Майка ми - Екатерина Бранкович - била сръбкиня. С нея баща ми се запознал в Белград. Там се и оженили. По-големият ми брат Симеон е роден в Сръбско. Лично Любен Каравелов го е носел на ръце и казвал на баща ми: "Нека ти е живо и здраво момчето! Добър българин да стане!"

Както е известно, своите спомени по пътуванията си из Стара планина баща ми е диктувал на Любен Каравелов в Букурещ и великият българин ги е записвал, като им е дал литературна форма. След като те били написани, да вземат някои хъшове, приятели на баща ми, да му кажат, че в книгата имало неверни неща. А баща ми им отговорил: "Любен ги курдуса така!" За тези приказки на баща ми скоро се научил и сам Каравелов. Викнал го той един ден и го укорил: "Браво бе, Панайоте, браво! Защо приказваш така пред хората? Та нали ти досущ същото ми